

КОНСТИТУЦІЙНІ ПРАВА ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА УКРАЇНИ

Фаєнко Віолетта,

студентка 1 курсу, групи 21-Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник:

Білошенко О. Ю., старший викладач кафедри
конституційного, міжнародного та приватного права

Ще здавна люди прагнули встановити порядок у суспільстві за допомогою різноманітних правил. Ще за багато часу до появи звичних для нас законів людство встановлювало порядок здійснення влади, розрізняло позитивні та негативні вчинки, прагнуло до справедливості. Вже з'являлися перші права, що відомі нам зараз, перші закони і акти. З часом вони розвивалися і набували більшої юридичної сили, і тепер ми маємо дійсно працюючу охорону своїх прав.

Найголовніший закон в Україні – Конституція України. Це правовий акт, основні розділи якого закріплюють державний і суспільний устрій країни, функції органів державної влади, основні права та обов'язки громадян. Права людини - це права, що пов'язані безпосередньо з існуванням та життєдіяльністю людини: право на життя, на свободу у всіх її проявах, право на повагу людської гідності, на розвиток, на участь у громадських заходах та ін. Такі права є невід'ємними, а це означає, що посягання на них карається. Закони, що записані в Конституції, суворо охороняються відповідними органами.

Взагалі, всі права, висвітлені в Конституції України, можна поділити на сім груп: політичні, економічні, громадянські, соціальні, екологічні, культурні та сімейні. Насамперед, вони викладені у 2 розділі. Даваймо детальніше розглянемо політичні, громадянські, соціальні, економічні та сімейні права.

Політичні права зумовлюють собою можливість людини та громадянина брати участь у громадському і політичному житті. Це: право мати громадянство; брати участь в управлінні справами (як гром., так і держ.)мати рівне право доступу до держ. служби, а також служби в органах місцевого самоврядування та їх посадових осіб; право на взяття участі у референдумах (а отже і право на обговорення та прийняття законів та рішень високого значення); право на утворення і участь у політичних партіях та різних громадських організаціях; право на проведення мітингів та зборів (АЛЕ мирно та без зброї,при цьому оповістивши органи влади); а також право вибирати представників органів і самому бути обраним в державні органи та/або в органи місцевого самоврядування. За допомогою цих прав люди

прориваються у політичну та юридичну сферу і, таким чином у нас з'являються різні керівники, посадовці, люди високого чину.

Громадянські права – це права, прямо пов'язані з можливостями людей, що характеризують їх біологічне і фізичне існування, задоволення багатьох потреб. До таких відносяться: право безпосередньо на життя; право на недоторканість особи, житла, особисту недоторканість; право на таємницю листування, телефонних розмов, кореспонденцій; право на свободу пересування, право на вибір місця проживання, на вільне залишення території України та повернення назад в Україну в будь-який час; право на свободу власної думки і слова; право на довільне користування інформацією у будь-якому вигляді; а також право на свободу світогляду і віросповідання та інші. Тобто, можемо сказати, що ці права є загальними правами для життя і проживання людини в Україні.

В свою чергу **соціальні права** надають людині можливість бути забезпеченою належними умовами для життя. Тобто це право на житло ; на охорону здоров'я; це також право на матеріальне забезпечення в старості або в разі хвороби та різної втрати власної дієздатності або годувальника та право на достатній рівень життя. Ці права, на мою думку, також можна вважати загальними, навіть більше життєво необхідними, оскільки вони стосуються більшості сфер, що є головними в житті людини.

Участь людей і громадян України у виробництві матеріальних благ характеризують **економічні права**. Це передусім можливість (право) вибору роду занять і роботи за своїм покликанням та за своїми інтересами (стосується вибору професії), а відповідно і право на працю і безумовно право на справедливую та відповідну оплату своєї праці; якщо потрібно, то право на професійну підготовку або перепідготовку; також обов'язково право на відпочинок; право на страйки; і звісно, право на приватну власність (як індивідуальну, так і колективну).

Також можливості людини і громадянина вільно розпоряджатися сімейними відносинами зазначають у собі **сімейні права**. До них відносяться: право на добровільне заключення шлюбу, встановлення рівних прав і обов'язків між індивідами у шлюбі і сім'ї; право на не втручання сторонніх індивідів у сімейне життя; досить важливим є право на охорону сім'ї зі сторони держави, охорону материнства, батьківства і дитинства; також певні сімейні права мають діти – наприклад, це право на їх рівність незалежно від походження (народження у шлюбі або поза шлюбом) та інші. Сімейні права хоч і встановлені загальним законом, проте є біль внутрішніми, адже стосуються таких інтимних сфер життя, як сім'я.

На мою думку, розгалуженість системи прав людини і громадянина в Україні є дійсно якісною. У другому розділі Конституції України висвітлюються всі права, і до того ж суворо охороняються багатьма законами, у тому числі і Конституцією. Права, які ми розглянули, є дуже важливими, оскільки вони торкаються дуже важливих сфер життя: безпосередньо життя людини (громадянські та соціальні права), участь людини у соціумі та громадському житті (політичні права), трудова сфера життя за забезпечення проживання (економічні права) та тісні взаємозв'язки у родині (сімейні права).

Я вважаю, що всім, хто живе в Україні, слід дотримуватися всіх прав людини і громадянина, які встановлені законом. Таким чином зберігається порядок і дисципліна, встановлюється справедливість у відношеннях між людьми з державою і з соціумом та забезпечується життя людини в цілому з урахунком багатьох його аспектів.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Чайка Анна,

студентка 2 курсу магістратури
Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник:

Шустрова К. В., к. ю. н., доцент,

доцент кафедри кримінально-правових дисциплін

Закріплені Конституцією України, Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» та рядом інших нормативно-правових актів засади правового становища органів місцевого самоврядування базуються на теорії місцевого самоврядування. Проте, дана теорія відображена не у класичному варіанті, а в поєднанні з державницькою теорією в силу закріплення на законодавчому рівні за органами місцевого самоврядування обов'язків щодо виконання функцій та повноважень держави. Так, справи, які покликані вирішувати органи місцевого самоврядування поділяються на «власні» – здійснювані незалежно від волі органів державної влади, та «делеговані» – справи, вирішення яких здійснюється під контролем та адміністративною опікою органів державної влади.

Існуючий правовий статус органів місцевого самоврядування та їх участь у здійсненні державного управління відносять суспільні відносини з приводу здійснення останніми управлінської діяльності до предмету адміністративного права. Зміст управлінських відносин, що виникають у процесі діяльності органів місцевого самоврядування, однорідний із відноси-